

je s tím v nesouladu § 11, když pominutí úřadu spojuje zase s prohlášením osoby za duševně zdravu, pokud se týče se zastavením řízení znesvéprávnovacího neb odmítnutí znesvéprávnění, podle čehož by se zdálo, že formálního zbavení úřadu zástupce třeba není a pominutí úřadu že nastává těmito skutečnostmi, ale to zde řešiti netřeba, protože opatrovník ad actum zřízený soudem procesním nepodléhá těmto předpisům, nýbrž předpisu § 8 druhý odstavec c. ř. s., podle něhož osobu zastupuje až do zakročení jejího zákonného zástupce. — t. j. tedy zde zástupce ochrančím soudem zřízeného — případ to, který v této věci vůbec nenastal. Ovšem musí stačiti, když osoba sama ve své věci zakročí a ji převezme, ten případ zde však také nenastal. Byla tedy žalobkyně ve sporu o rozvod jako žalovaná řádně opatrovníkem od procesního soudu zřízeným zastoupena a nemůže o zmatečnosti podle § 529 čis. 2 c. ř. s. býti řeči.

Čís. 7938.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čis. 320 sb. z. a n.).

Odpuštění podle rozlukového zákona musí býti činné, uražený musí býti ochoten žíti s ublížitelem, ublížení mu zapomenouti, jakoby se nebylo stalo.

(Rozh. ze dne 31. března 1928, Rv II 397/27.)

Žaloba manželky o rozluku manželství z viny manžela byla o b ě m a n i ž š í m i s o u d y zamítnuta. N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by o ní dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Správně vzal odvolací soud za prokázáno, že žalovaný dopustil se cizoložství, a odkazuje se v té příčině na jeho odůvodnění a na obsah poručenských spisů, nesprávně však má soud za to, že žalobkyně žalovanému odpustila. Něco jiného je slovo a něco jiného čin. Slovo může míti v ústech člověka i opačný úmysl, než mu podle obsahu a podle jeho ponětí přísluší, tak může prosba znamenati a často znamená rozkaz, tehdy totiž, když jedna osoba je povolána rozkazovati a druhá poslouchat a rozkazující z kurtoisie užije výrazu, kterým se vyjadřuje prosba. Zejména však je znám případ ironie, kterou se pravidelně vyjadřuje opak toho, než co slovo praví. A tak tomu bylo i zde. Aby bylo lépe porozuměno věci, dlužno předeslati její stav. Dítě Marie Č-ové, jehož žalovaný jest nemanželským otcem, narodilo se podle poručenských spisů dne 15. června 1926, matka udala za otce žalovaného, pak to ale odvolala dosti nejapně a udala, že za jejího těhotenství žalobkyně (nemanželská matka podle vlastního udání u stran 13 let s rodiči bydlela) se jí o polních pracích ptala, s kým je těhotná, a když odpověděla, že neví s kým, řekla

žalobkyně, aby u soudu řekla, že to má s jejím mužem, že ona ho (žalobkyně žalovaného) musí zničit, poněvadž nechce pustit místo její dceři. Podle výpovědi syna žalobkyně a jeho manželky přišla pak žalobkyně dne 12. srpna 1926, tedy asi 2 měsíce po narození děcka, jehož žalovaný je nemanželským otcem, k jmenovaným svědkům do bytu a řekla, že žalovanému všecko odpouští, ať si drží s kterou chce, hlavně když ona dostane hodně peněz, že půjde pryč a bude se mít dobře a, jak dodává svědkyně, by to řekli žalovanému, že je všecko odpuštěno, což se také stalo. Z toho odvolací soud vyvozuje, že žalobkyně odpustila a že tedy nemá práva k žalobě. Avšak ve skutečnosti vychází z jejího vyjádření pravý opak, že totiž neodpustila a že, mluví-li o odpuštění, je to pouhé slovo, které má naznačiti pouze, že jí to je již lhostejno, co muž udělal, že je jí dokonce lhostejno, co bude i na dále dělat, ježto je mezi nimi vše skončeno a zpřetrháno; pravíť, že ať si on drží s kterou chce, ona, žalobkyně že půjde pryč. Odpuštění by bylo, kdyby byla ochotna nadále s ním žít, co se stalo, zapomenouti, ale odpuštěním není, když to, co muž učinil, bere si za pohnutku od něho naopak odejít. Ale jako v trestním právu lítost tvořící důvod beztrestnosti musí býti činná, t. j. pachatel musí následky činu odčinit, tak i odpuštění dle rozlukového zákona musí býti činné, uražený musí býti ochoten s ublížitelem žít, ublížení mu zapomenouti, jakoby se nebylo stalo. Jinak je to pouhé slovo, které není s to, následky činu, zpřetrhání morálního svazku odčinit.

Čís. 7939.

Služebnost požívání samu o sobě nelze sice jinému postoupiti, jest však přípustno, by poživatel přenechal jinému výkon této služebnosti. Ten, komu byl postoupen výkon služebnosti požívání, není oprávněn ke konfesorní žalobě podle § 523 obč. zák.

(Rozh. ze dne 31. března 1928, Rv II 205/28.)

Žalobkyně, již byl postoupen poživatelem parcely č. kat. 58/3 výkon poživacího práva k této parcele, domáhala se na žalovaném vlastníkovi parcely č. kat. 58/3, by odstranil kamení a stavební potřeby navezené na parcelu č. kat. 58/3 a by nově postavil hraniční zeď. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Hlavní otázkou celého sporu jest, zda žalující strana má aktivní oprávnění k žalobě. Žalující strana převzala po Emanuelu D-ovi listinou ze dne 15. listopadu 1926 poživací právo Emanuela D-a co do výkonu. Podle názoru odvolací stolice nabyta žalující strana následkem tohoto postupu samostatné vlastní právo. Kdo takovým způsobem nabývá vykonávání poživacího práva, může vystupovati proti vlastníkovi a proti třetím osobám samostatně. Ovšem závisí takové postoupené právo co do zániku práva na hlavním právu, na poživacím právu samém. Avšak toto právo trvá dále u nabyvatele, i kdyby se poživatel dobrovolně vzdal svého práva poživacího proti vlastníkovi. Rovněž má takový na-